

endnu bølgede under det lave Loft. Jakobe blev helt sørgmodig stemt; og i sin Trang til at give sine overstrømmende Følelser Udtryk satte hun sig ned ved Bordet for i det mindste at efterlade en skriftlig Hilsen.

Der fandtes imidlertid hverken Brevpapir eller Konvoluter; Trine maatte løbe hen til Høkeren for at skaffe begge Dele, og Jakobe benyttede Vente-tiden til at se sig omkring i den lille, mørke Bagstue, der straks ved Indtrædelsen havde gjort et uhyggeligt Indtryk paa hende. Med næsten sky Mine stod hun længe midt paa Gulvet og saae paa de nøgne Vægge, paa den itubrudte Gyngestol og den lille, sorte Voksdugspuf, der mindede om en Barne-Ligkiste. Hun havde dog ikke troet, at han boede saa fattigt, saa umenneskeligt trist!... Og atter var det for hende, som faldt der nyt Lys over ham i hans hensynsløse Higen efter at naa om paa Livets Solskinsside; og hun følte en ny, øm Glæde ved at vide sig rig nok for dem begge. Hun tog nogle af de Smaating, der laa paa hans Arbejdsbord, og betragtede dem med Forelskelsens Ærbødighed, bladede lidt i hans Bøger og gik tilsidst omkring i Stuen for ret at lade det triste Billede af dette hans Ungdoms Arbejds-Fængsel indpræges i hendes Erindring. Idet hun kom forbi en gammel Slobrok, der hang paa Væggen ind til Sovekammeret, strøg hun Haanden kærtegnende nedad den og lagde derpaa et Øjeblik